

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Concilivm VVintoniense II. In Causa Anglicani Regni Celebratvm anno
Domini MCXLII. tempore Innocentii papae II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

Sententia quam in Abailardum & Arnaldum de Brixia Innocentius papa tulit, extat supra in fine Concilii Lateranensis. Post hæc subiungit: *Petrus damnationem sui dogmatis a Romana ecclesia confirmatam cognoscens, ad Cluniacense cænobium se contulit, apologeticum scribens, predictorum capitulorum partim verba, ex toto autem sensum negans, qui sic incipit: Ne, iuxta Boetianum illud, proœmiis nihil afferentibus, tempus teratur, ad rem ipsam veniendum est, ut innocentiam meam ipsa rerum veritas potius quam verborum excuset prolixitas. Hæc autem pauca de multis contra eum posita sufficiant capitula:*

Quod Pater sit plena potentia, Filius quædam potentia, Spiritus sanctus nulla potentia.

Quod Spiritus sanctus non sit de substantia Patris.

Quod Spiritus sanctus sit anima mundi.

Quod Christus non assumpsit carnem, ut nos a iugo diaboli liberaret.

Quod non peccauerunt qui Christum ignoranter crucifixerunt.

Ipse vero non multis post diebus coram fratribus suis fidem suam humiliter exponens in eodem vitam finiuit cænobio. Hæc Otto Frisingensis.

CONCILIVM VVINTONIENSE II.
IN CAUSA ANGLICANI REGNI CELEBRATVM
anno Domini MCXLII. tempore Innocentii papæ II.

NOTA.

Acta Concilii.

Concilium.] Vvilielmus Malmesburiensis lib. 2. historiae nouellæ acta huius Concilii describit his verbis: *Feria secunda post octauas pasche Concilium archiepiscopi Cantuarie Theobaldi, & omnium episcoporum Angliæ, multorumque abbatum, legato presidente, Vvintonia ingenti apparatu inceptum. Si qui defuerunt, legatis & literis causas cur non venissent dederunt. Cuius Concilii actioni, quia interfui, integram veritatem rerum posteris non negabo: egregie quippe memini. Ipsa die post recitata scripta excusatoria, quibus absentiam suam quidam tutati sunt, seuocauit in partem legatus episcopos, habuitque cum eis arcanum consilii sui: mox abbates, postremo archidiaconi conuocati. Ex consilio nihil processit in publicum: volutabatur tamen per omnium mentes & ora quid foret agendum.*

Feria tertia hoc fere sensu legati cucurrit oratio: Dignatione papæ feres vices eius in Angliæ tenere: ideoque per eius auctoritatem clerum Angliæ ad hoc Concilium congregatum, ut de pace patriæ, quæ grandi periculo naufragabatur, consuleretur in medium. Tempore regis Henrici auunculi sui singulare domicilium pacis in Angliæ fuisse, ita ut per viuacitatem, animositatem, industriam eiusdem præcellentissimi viri non solum indigenæ cuiuscumque potentia vel dignitatis essent, nihil turbare

ANNO
CHRISTI
1142.

auderent, sed etiam eius exemplo finitimi quicumque reges, & principes in otium & ipsi concederent, & subiectos vel inuitarent, vel impellerent. Qui videlicet rex nonnullis ante obitum annis filia sua quondam imperatrici, que sola sibi proles ex desponsata quondam coniuge supererat, omne regnum Anglia, simul & ducatum Normannia, iurari ab omnibus episcopis, simulque baronibus fecerit, si successore masculino ex illa, quam ex Lotharingia duxerat, uxore careret. Et inuidit, inquit, atrox fortuna precellentissimo auunculo meo, ut sine masculino herede in Normannia decederet. Itaque quia longum videbatur dominam expectare, que moras ad veniendum in Angliam necessebat, in Normannia quippe residebat, prouisum est paci patria, & regnare permissus frater meus. Enimvero quamuis ego vadem me apposuerim inter Deum & eum, quod sanctam ecclesiam honoraret, & exaltaret, & bonas leges manuteneret, malas vero abrogaret, piget meminisse, pudet narrare, qualem se in regno exhibuerit, quomodo in presumptores nulla iustitia exercita quomodo pax omnis statim ipso pene anno abolita, episcopi capti, & ad redditionem possessionum suarum coacti, abbatia vendita, ecclesia thesauris depilata, consilia prauorum audita, bonorum vel suspensa vel omnino contempta. Scitis quoties eum tum per me, tum per episcopos conuenerim, Concilio presertim anno preterito ad hoc indicto, & nisi odium nihil acquiserim. Nec illud quemquam, qui recte pensare velit, latet, debere me fratrem meum mortalem diligere, sed causam Patris immortalis multo pluris facere. Itaque quia Deus iudicium suum de fratre meo exercuit, ut eum, me nesciente, in potestatem potentium incidere permitteret, ne regnum vacillet, si regnante careat, omnes vos pro iure legationis mea huc conuenire inuitavi. Ventilata est hesternodie causa secreto coram maiori parte cleri Anglia, ad cuius ius potissimum spectat principem eligere, simulque ordinare. Inuocata itaque primo, ut par est, in auxilium diuinitate, filiam pacifici regis, gloriosi regis, diuitis regis, boni regis, & nostro tempore incomparabilis in Anglia Normanniaque dominam eligimus, & ei fidem & manutenementum promittimus.

Cumque omnes presentes vel modeste acclamaissent sententia, vel silentes non contradixissent, subiecit: Londinenses, qui sunt quasi optimates pro magnitudine ciuitatis in Anglia, nuntius nostris conuenimus, & conductum, ut tuto veniant, misimus, eosque confido non ultra hunc diem moraturos: bona venia usque cras sustineamus.

Feria quarta venerunt Londinenses, & in Concilium introducti causam suam eatenus egerunt, ut dicerent missos se a communionem quam vocant Londoniarum, non certamina sed preces afferre, ut dominus suus rex de captione liberaretur: hoc omnes barones, qui in eorum communionem iam dudum recepti fuerant, summo opere flagitare a domino legato, & ab archiepiscopo, simulque omni clero, qui presens erat. Responsum est eis a legato vbertim, & splendide, & quo minus fieret quod rogabant, eadem oratio que pridie habita. Adiectum etiam, Non decere, ut Londonienses, qui precipui habebantur in Anglia, sicut proceres, illorum partes fouerent qui dominum suum in bello reliquerant,

quorum consilio idem sanctam ecclesiam exhonoraerat, qui postremo non ob aliud ipsis Londoniensibus fauere videbantur, nisi ut eos pecuniis emungerent.

Interea surrexit quidam, cuius nomen, si bene memini, Christianus, regina, ut audiui, clericus, porrexitque chartam legato, qua ille sub silentio lecta, voce, quantum potuit, exaltata dixit non esse legitimam, nec qua deberet in tanto, presertimque sublimium & religiosarum personarum Conuentu recitari. Præter cætera enim qua reprehensibilia & notabilia erant scripta, testem appositum, qui præterito anno, in eodem, quo tunc sedebant, capitulo venerabiles episcopos maxima verborum affecerit contumelia. Ita illo tricante clericus legationi suæ non defuit, sed præclara fiducia literas legit in audientia, quarum hæc erat summa: Rogabat regina obnixè omnem clerum congregatum, & nuncupatim episcopum Vintoniæ fratrem domini sui, ut eundem dominum regno restituerent, quem iniqui viri, qui etiam homines sui essent, in vincula coniecissent. Huic suggestioni retulit legatus verba in eandem sententiam, qua & Londinensibus. Illi communicato consilio dixerunt, se decretum Concilii conuicaneis suis relaturos, & fauorem suum, quantum possent, præstituros.

Feria quinta solutum est Concilium, excommunicatis ante multis, qui regiarum erant partium, nominatim Vvilielmo Martello, qui quondam pincerna regis Henrici, tunc dapifer Stephani. Iste immaniter exulcerauerat legati animum, multis rebus eius interceptis & subreptis. Itaque multa fuit molis Londinensium animos permulcere posse, ut cum hæc statim post pascha, ut dixi, fuerint actitata, vix paucis ante natiuitatem beati Ioannis diebus imperatricem reciperent.

CONCILIVM ANTIOCHENVM
 CONTRA RADVLPHVM PATRIARCHAM
 Antiochenum sub præsidio Alberici Ostiensis archiepiscopi, & apostolicæ sedis legati, celebratum anno Domini M CXLII. tempore Innocentii papæ II.

NOTA.

Occasio
 Concilii.

^a Concilium.] Occasionem Concilii celebrati Tyrius lib. 15. cap. 15. his verbis commemorat: Interea legatus quidam ecclesie Romanæ, Petrus nomine, natione Burgundio, Lugdunensis archiepiscopus, missus a domino Innocentio papa, ut causæ prædictæ debitum finem imponat, venit in Syriam, apud Accon applicans. Erat autem vir vitæ & venerabilis, simplex, ac timens Deum, longæuius, & iam in senium vergens. Qui statim, ex quo Syriam ingressus est, Hierosolymam orationis gratia profectus est: vnde sub compendio digressus, urgentibus eum prædictis Lamberto & Arnulpho, ut Antiochiam, vbi finem impositurus, acceleraret, Accon iterum peruenit: vbi graui correptus ægritudine, antequam